

PROSTOR

PODZIM 2021

Zahájení Akademie třetího věku

Virtuální zdravotní Zdeňka Svěráka

Předávání indexů na školní rok 2021/22

Akademii třetího věku zahájili budoucí studenti společným zpěvem studentské hymny

V pátek 24. září po roční pauze vynucené pandemickou situací opět na Základní umělecké škole Jára Cimrmana začal nový školní rok nejen pro děti, ale též pro starší františkolázeňské občany, kteří se přihlásili do hudebních či výtvarných oborů vypsanych v rámci Akademie třetího věku. V tanečním sále v přístavbě školy kromě starosty města Františkovy Lázně pana Jana Kuchaře, ředitelky školy paní Miroslavy Peškové, ostatních učitelů a učitelů, kteří jsou do výuky zapojeni, přivítal účastníky z obrazovky také pan Zdeněk Svěrák. K zahájení Akademie napsal a také přednesl zasloužilou krátkou vtípnou zdravotní zprávu.

Všichni společně si na závěr slavnostního uvítání zazpívali studentskou hymnu *Gaudeamus igitur*. Ve vestibulu při malém občerstvení pak měli možnost přátelsky pohovořit se svými učiteli, a také mezi sebou se lépe poznat.

Slavnostního zahájení se zúčastnili i redaktorky a redaktori oddělení tvůrčího psaní, kteří po skončení pozvali mezi sebe do učebny pana starostu, kde mu položili několik otázek. Rozhovor s panem starostou najdete na druhé a třetí straně.

Prázdniny 2021

Je to tak vždycky. Každé září se ohlídím zpět přes své rameno a kroučím hlavou nad letními vzpomínkami, které se mi v hlavě míhají. Co jsem to zas vyváděla... Asi takhle bych mohla začít každý rok.

Tohle léto už od začátku vypadalo zvláště. Každou chvíli jsem byla doma sama. Rodiče mi odjízďeli na dovolené. Bratr za kamarády, a já až podezřele často zůstávala osamocená doma s dvěma kočkami na krku. Slunce jen sotva za celé dva měsíce vylezlo, a všechno se zdálo zkrátka

Pokračování na str. 4

Rozhovor studentů, redaktorů našeho školního časopisu, s panem starostou Janem Kuchařem se dotkl mnoha i ožehavých témat

Starosta Jan Kuchař s redaktory Prostoru

Mika: „Pane starosto, zajímalo by mne, proč studenti, kteří jezdí z Chebu do Františkových Lázní místní dopravou to mají zadarmo? Myslela jsem, že se to týká jen žáků, kteří bydlí ve Františkových Lázních.“

Jan Kuchař: „Původně to tak bylo myšleno. Chtěli jsme podpořit hlavně naše starší spoluobčany, umožnit seniorům, aby mohli cestovat bez potíží i za „hranice“ města, a to nejen za úředními záležitostmi či k lékařům, ale prostě i jen tak, na výlet. A poté, kdy se to osvědčilo u seniorů, řekli jsme si, že stejně tak budeme dotovat i cesty dětí a studentů. Samozřejmě ale nebylo možné, a ani jsme to nechtěli, děti nějak selektovat podle bydliště, a tak to prostě mají zdarma nejen děti, které vyjíždějí do Chebu, ale i ti, kteří přijíždějí k nám. No, a protože naše ZUŠ patří k nejlepším, když ne v republice, tak určitě v celém kraji, proč by chebští žáci nemohli sem k nám dojíždět zdarma.“

Liliana: „Co vás přivedlo do politiky?“

„Nejprve jsem patřil k těm, kteří na politických viděli jen chyby a sami nejlépe věděli, jak by se věci měli dělat. Potom jsem si řekl, že takto nadávat a kritizovat jen v hospodě nestačí, no a tak jsem do politiky vstoupil také. Nejprve do ODS, ale tam mne pro mé často nesouhlasné názory vyloučili, a tak jsem nakonec kandidoval v komunálních volbách za nezávislé. Samozřejmě jsem brzo přišel na to, že kritizovat je jedna věc a reálně řešit problémy a budovat věc druhá. Narážíte totiž neustále na nějaké byrokratické zábrany, vyhlášky, předpisy, zákony, které je nutné respektovat a dodržovat, a které mnohdy vaše vize docela oklešťují, zpomalují případně vás nutí je přehodnocovat, měnit. A pak samozřejmě práce na radnici je týmová práce, a

ne vždy se setkáte s jednotnými názory. V zastupitelstvu jsou různí lidé, jejich pohledy se liší, a nemusí to být vždy pohledy špatné. Proto je nutné s nimi mluvit, vysvětlovat, ale i jim pozorně naslouchat, hledat kompromisy.“

Lád'a: „Františkovy Lázně byly v červenci zapísány spolu s Mariánskými Lázněmi a Karlovými Vary na seznam památkově chráněných objektů UNESCO. Asi je to velká pocta, ale já si současně myslím, že to může přinášet i problémy, třeba tím, že se změní skladba návštěvníků, a příliv tzv. jednodenních turistů tady nebude tolik utrácet, což rozvoj místních podnikatelů může zpomalit.“

Otázky redaktorů jen přšely. Všechny zajímalo nejen dění ve městě, ale i situace v našem školství

„Ano, struktura turistů se změní, budou sem určitě víc jezdit lidé, kteří si budou chtít jenom tak projít město, pokochat se jeho architekturou—a jet dál. Ale nemyslím, že by to mělo nějaké dramatické dopady na zdejší podnikatelskou sféru. Jen musíme víc přemýšlet, čím svou nabídku zatraktivnit, oživit. A k tomu musíme učinit ještě kopu dalších věcí.“

Františkovy Lázně mají jedinečnou kompaktní architekturu, navíc úžasně zakomponovanou do zeleně. Světovým unikátem je, že zde všechny cesty vedou do parků. Je tu jedinečná balneologie, a k tomu mají Františkovy Lázně i společenský význam. Od počátku se sem sjížděly význačné osobnosti z celé Evropy, potkávali se tu lidé i z rozkmotřených národů. Máme prioritu i v rámci feminizace. Ve Františkových Lázních byla i první žena, lázeňská

lékařka, a také sem mohly jezdit ženy bez doprovodu manželů, což ve své době bylo v Evropě dost nezvyklé.“

Láďa: „Dobře, ale prosím, mně by zajímalo, co hodláte dál zlepšovat, jestli už máte připravené programy rozvoje?“

„Ano, trochu jsem odbočil na to slavné a hezké. Některé programy máme samozřejmě připravené, nebo už o nich aspoň přemýšlíme. K ochraně životního prostředí máme v plánu vybudování odstavných parkovišť mimo intravilán města a vytvoření místní a příměstské dopravy elektrobusey. Zpracovávají se i nové nabídky na výlety do okolí města, které také uděláme atraktivnější. Je toho poměrně dost v oblasti rozvoje infrastruktury i udržitelnosti současného stavu, na co již máme rozpracované nebo rozdělané plány. Jednali jsme také i s ambasádami, například Japonska, Jižní Korey či Izraele, a připravili jim nabídky, které jejich představitelé akceptovali... To nejdůležitější je však v oblasti balneo...“

Liliana: *Mohl byste to upřesnit?*

„Po čtyřech letech se už rýsuje náš největší plán a to je vybudování rehabilitační kliniky pro lidi po těžkých úrazech, operacích mozku či páteře nebo mozkových mrtvicích. V České republice zatím nic takového neexistuje, a pokud vím, ani v našem nejbližším Německu. Tam je snad jen jedno takové pracoviště. Projet se rodil čtyři roky, teď už máme veškerou potřebnou podporu i ze strany lékařských fakult, a také čtyř velkých nemocnic. Jde o to, že máme sice perfektní operátory, ale lidé po náročných zákrocích bývají odesláni na LDN, a bohužel navazující péče s odpovídající odbornou rehabilitací není takřka žádná. Nová klinika bude úzce spolupracovat i s lékařskými fakultami, kde se budou připravovat odborní pracovníci přímo „na míru“ potřeb těchto pacientů. A poté náročné a cílené rehabilitaci se ještě budou moci tyto lidé po nějaké době vrátit a doléčit v lázeňských domech.“

Mika: „Dovolte mi, abych odbočila. Mně dlouhodobě opravdově vzteká stav našeho školství. Od roku 1989 se čeští politici dohadují o tom, co se musí změnit. A nemění se nic, dokonce mám dojem, že je to i horší! Co vy na to, jako politik?“

„Rozumím ti, a cítím to podobně. My pořád přes všechny proklamace vyučujeme podle starých osnov a moc jsme se v tomto směru neposunuli. Jsem přesvědčen, a už se také v tomto směru začíná

Starosta Jan Kuchař a ředitelka ZUŠ Miroslava Pešková při zahájení Akademie třetího věku... U klavíru pan učitel Vladimír Hrinko

něco hýbat, aby se hlavně střední a pak vysokoškolské studium zaměřovalo mnohem více na praxi nežli tomu je dosud, na to, aby se studenti přímo v praxi, v oboru, kterému se jednou chtějí věnovat, učili aplikovat své teoretické poznatky. Konkrétně jsem se s touto metodou seznámil při návštěvě Kampusu simulační medicíny v Brně. Mimochoodem pracoviště podobná tomu brněnskému jsou pokud vím, jen v Izraeli a v USA, v New Yorku. Studenti pracují s dokonalými figurínami, kde při práci s nimi uplatňují všechny své nabyté poznatky. Chyby s tolerují, protože se i na nich učí. V tomto případě jde právě o všechny lékařské oblasti. Určitě podobně by se tohle dalo používat i v jiných oborech, a to nejen medicínských. Jsem přesvědčen, že absolventi po takovém studiu budou přicházet do praxe mnohem lépe připravení a snáze se budou potýkat se s reálnými problémy. Tato brněnská fakulta bude také spolupracovat s budoucí františkolázeňskou rehabilitační klinikou. Jinak ano, souhlasím s tebou. Školství potřebuje důkladné reformy, a to nejen na papíře.“

Liliana: „Jako politik, myslíte si, že je správné, že se přestalo testovat?“

„O této věci, jak víte, se neustále diskutuje, a diskuze vedou hlavně politici. Očkování ano, očkování ne, roušky ano, roušky ne... Stalo se to tématem dne, a stále si na tom, hlavně teď před volbami, ohřívají všichni svou politickou „polévku“. Jsem přesvědčen ale, že by tyhle záležitosti měli řešit především odborníci. A to zejména, jak a které testy využívat, tak, aby testy byly co nejvíce přesné, šetrné a vedly k optimálním výsledkům, které se dají použít k nastavování opatření.“

Dokončení na další straně

Prázdniny 2021

Dokončení ze str. 1

tak nějak fádňí. Jako kdyby léto vůbec nebylo. Jen těžko jsem mohla k vodě. Jen těžko jsem mohla vyrazit na výlet s přáteli, protože záhadně nikdo neměl čas. Jak zvláštní. Nic nesedělo, a já si ponořená do samoty doma připadala, jak kdyby svět plynul úplně mimo mě.

Zdá se mi jak, kdybych spíše zapomněla na to, co se ty dva měsíce dělo. Pravda je ale taková, že ono se nedělo vůbec nic. Ano, měla jsem narozeniny, a hned ten večer se mi podařilo sletět na ulici a odřít si kolena. Což o to, tyhle strupy za tři týdny zmizely. Myslela jsem si, že když mi bylo devatenáct, tak ze všeho co jsem zatím zažila, jsem se poučila. Vůbec jsem netušila, že strupy na kolenou nebudou poslední bolestí tohoto léta. Už to nebyla nehoda, kdy se má kůže nepohodla s chodníkem. Nebyly to znovu strupy na kolenou, které by byly vidět. Pro změnu to byly jen další čerstvé rány na mé duši.

Letos bylo léto opravdu divné. Ničemu nepomáhalo ani počasí, kdy se daly slunné dny spočítat na prstech jedné ruky. Připadalo mi, jako kdybych letos na začátku léta nastoupila do špatného vlaku. Minulý rok jsem stačila naskočit do barevného vlaku plného zábavy, srandy, mířícího za dobrodružstvím. V tomhle roce jsem namísto toho nastoupila do nějaké kodrcavé ošuntělé dreziny, která nikam nejela.

Tohle léto bych nejlépe popsala asi tak, že prostě nebylo pro mě. Nebo jen letos na mě padl Černý Petr, aby si užívali pro změnu ostatní. A já to nemám nikomu za zlé. Věřím v to, že přijdou zase hezká, zajímavá léta plná velkých dobrodružství. Jednou přijde něco velkého, co všechno zastíní a změní mi to život. Jen se člověk musí poučit, nedělat pořád stejné chyby a nepolevit.

Věřím v budoucnost.

Kateřina Stárková

Rozhovor s panem starostou Janem Kuchařem se dotkl mnoha i ožehavých témat

Lád'a: „A pokud se dostanete po volbách do Parlamentu, opustíte post starosty?“

„Pokud budu za STAN zvolen, funkci starosty nepoložím (pozn. Pan Kuchař byl zvolen, ve funkci starosty zůstává...). Není to proto, že bych byl tak lačný funkcí pro funkce, ale nechce se mi opouštět rozdělanou práci. Navíc si myslím, že přece jenom mohu z té komunální politiky přinášet názor i řešení pro tu politiku parlamentní. Mými prioritami jsou životní prostředí, cestovní ruch a zdravotnictví, což vše se týká Františkových Lázní. A ze zkušenosti jiných vím, že se tyhle funkce: poslanec a starosta dají zkombinovat a skloubit. Pokud to tedy půjde, budu pracovat jak v parlamentu, tak i na radnici.“

Tomík: „Proč se naše základní škola jmenuje Duhová? Mně se to moc nelíbí...!“

„No, jako o tom, že se vaše Základní umělecká škola bude jmenovat po Járovi Cimrmanovi, si rozhodla o tom škola sama, tedy paní ředitelka po poradě s ostatními pracovníky. A tak asi tomu bylo i u Základní školy. Na škole je namalovaná duha, tak proto je škola Duhová. Ale jestli se ti to Tomášku nelíbí a máš jiný návrh, přijď za mnou na radnici, popovídáme si o tom, a když to bude dobré, tak to třeba změníme.“

Ptali se:

Liliana Bui, Mika Le, Ladislav Sudek, Tomík Vu

Mladičká kontrabasistka Viktorie Hrušková „zaválela“ v celostátní soutěži ve hře na smyčcové nástroje

Dvanáctiletá Viktorie HRUŠKOVÁ, žákyně pana učitele Bohumila POLÍVKY v celostátní soutěži smyčcových nástrojů, který letos organizovala naše ZUŠ Járy Cimrmana ve Františkových Lázních společně se společností Akord Kvint Luby, získala za hru na kontrabas krásné druhé místo.

Úspěšnou mladou kontrabasistku jsme pozvali do redakce Prostoru, kde jí ze strany Marka Stolarika očekávala smršť otázek. Marek totiž je rovněž velmi dobrý muzikant a v pozici dotazovaného po dosažených úspěších býval často.

Jaké jsi měla Viktoro pocity před soutěží? Pamatuju, že jsem měl vždy obavy, jak to dopadne a abych něco nezkažil...

Byla jsem hodně nervózní. Nejen proto, že to byla vlastně moje první soutěž, ale i proto, že jsem mezi posluchači neměla jen porotce, ale taky mého pana učitele Polívku, moji rodinu, maminku, babičku a dědu. Z toho jsem měla trochu trému, protože to byla pro mne mnohem větší odpovědnost neudělat nějakou chybu, nezkažit to. Ale zároveň jsem byla i nadšená, protože jsem byla jediná z naší ZUŠ která do celostátního kola postoupila na základě výsledku v krajské soutěži v Bečově nad Teplou, no, a jak jsem řekla, byla to má první velká soutěž, a já si také užívala všechnu tu atmosféru kolem a užívala si i hru ostatních.

Probojovala jsi se z krajského kola. Tam jsi prožívala stejné pocity?

Tam jsem takový stres neměla. Byla to moje první zkušenost a jela jsem si to tam spíš užít. Bylo to krátce po skončení karantény, a tak jsme se na to všichni moc těšili. Po soutěži mne pan učitel pozval na čaj s dortíkem do tamní cukrárny. Bylo krásné počasí, a byla jsem naprosto spokojená.

Co jsi říkala, když porota v celostátním kole ohlásila výsledky a ty jsi se dozvěděla, že jsi skončila jako druhá. Myslím, že to je přece moc pěkné, a gratuluju.

Nevím, jak to vyjádřit. Nejprve jsem tomu nemohla uvěřit. Pak přišla taková zvláštní radost. Hlavně z toho, že jsem to dokázala, že to nebyla úplná katastrofa.

Kolik vás v tvé kategorii soutěžilo? A co sis z této soutěže odnesla?

Spolu se mnou soutěžilo ve hře na kontrabas celkem 7 žáků a žákyň z celé České republiky.

Z kontrabasistů jsem byla na soutěži nejmladší. Pan učitel byl také moc spokojený, i maminka. Měli jsme radost všichni! A co jsem si odnesla? Víš, já se tam úplně zbláznila do jedné skladby, kterou tam hrála jedna dívka z východočeských Holic. Byla to Romanetta, kterou složil, jak mi tady napověděl můj pan učitel, profesor Koncertovatoře v Kroměříži Mgr. Miloslav Gajdoš. Ten seděl mimochodem také v naší porotě. Jsem ráda, že mi pan učitel slíbil, že hned po podzimních prázdninách začneme skladbu nacvičovat.

Viktorko, pan učitel tady také ještě prozradil, že prý tvoje účast na celostátní soutěži provázely hodně dramatické chvíle. Můžeš nám o tom něco říci?

Byla jsem krátce před soutěží očkovaná proti Covidu. Ještě jsem požádala, aby mi vakcínu dali do pravé ruky, protože pravačkou se tahá jen smyčec a levačka lítá melodicky po hmatníku nahoru a dolů a kdyby mne bolela, mohl by to být problém. Naočkovali mě tedy do té méně namáhané ruky, jenomže já dostala den před soutěží vysokou teplotu. Nebylo mi dobře, a bála jsem se, že kvůli tomu nebudu moci soutěžit. To by pro mě bylo velké zklamání. Jenomže přes noc mi našťestí horečka klesla, udělalo se mi lépe, a tak jsem ve čtvrtek k radosti všech nakonec soutěžila.

Mám teď hned několik otázek, a tak ti je položím všechny najednou. Začnu popořadě. Proč sis vybrala právě kontrabas? Jak dlouho hraješ a kolik času strávíš doma cvičením? A cvičíš ráda?

Tak ti odpovím taky popořadě. Kontrabas jsem si oblíbila hned, pro jeho krásný hluboký zvuk. Bylo to ještě v Ostrově, kde jsme dřív bydleli a kde jsem začala chodit na ZUŠ. Kontrabas

Mladičká kontrabasistka „zaválela“ v celostátní soutěži ve hře na smyčcové nástroje

Dokončení z předchozí strany

jsem si oblíbila hned pro jeho krásný hluboký zvuk. Bylo to ještě v Ostrově, kde jsme dřív bydleli a kde jsem začala chodit na ZUŠ. Kontrabas jsem si zamilovala na první pohled, nebo teda spíš poslech. Kontrabas tvrdí muziku. Učím se hrát šest let, do toho započítávám i online výuku v uplynulém roce. A jestli cvičím? No, přiznávám, že mne tohle moc nebaví, a maminka mne často musí ke cvičení nutit.

Tak ti Viktoro děkuju za otevřenou hezkou odpověď, a za sebe i všechny ostatní z naší školy ti přeju hodně a hodně dalších a dalších úspěchů.

Marek Stolarik

Mezi oceněnými v kraji byly dvě žákyně oddělení tvůrčího psaní

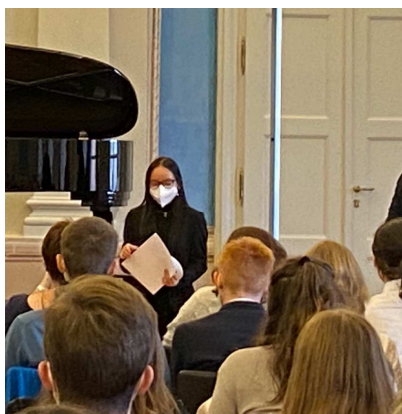
Krajský úřad Karlovarského kraje v druhé polovině října ocenil ty žáky a žákyně a studenty a studentky základních, středních i základních uměleckých škol z celého Karlovarska, kteří se v nejrůznějších soutěžích, ať již vědomostních, sportovních, odborných či uměleckých ve školním roce 2020/2021 umístili na předních místech v celostátních kolech.

Ocenění byla předána na slavnostním shromáždění v reprezentačních prostorách knihovny Tepelského kláštera.

Mezi takto vyznamenanými byli i zástupci naší ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně, konkrétně to byly dvě žákyně z oddělení tvůrčího psaní. Obě dívky „bodovaly“ v celo-

státní soutěži Komen-
ský a my! Na horním
snímku přebírá cenu **Le
Hoang Hoa Mai**
(Mika), na dolním **Len-
ka Duongová**. Ta se
dokonce umístila hned
dvakrát. Druhou cenu
získala za skvělý výse-
dek v literární soutěži
Ivone Březinové.

Malé ohlédnutí našich žáků za prázdninami Co si představím jako ideální prázdniny?

Je to čas strávený s rodinou v zábavním parku nebo procházka dech beroucí krajinou. Já k tomu ještě za sebe přidávám skutečnost, že tyhle prázdniny patřily k mým nejlepším, protože jsem se dostala k něčemu, co mne opravdu bavilo. Byla to brigáda. Už asi rok či dva před tím jsem hledala možnost, jak najít brigádu, kde bych mohla pracovat i jako nezletilá. Což se mi o těchto prázdninách podařilo díky inzerátu, který jsem objevila na internetu.

Každý z nás si na otázku v titulku odpoví jinak. A to je právě to, co každého z nás dělá výjimečným.

Nela Bui

Moje nudné prázdniny

Moje prázdniny byly asi tak stejně vzrušující, jako pozorovat rozpad nakládačky. Tu a tam se sice něco zajímavého stalo, ale nikdy ne v dobrém slovu smyslu. Auto se rozbilo, mamka skončila v nemocnici a mě napadl pes. Ale měl jsem přece jen jednu zkušenost, která byla poměrně pozitivní a zajímavá, ale budu o ní mluvit jen tehdy, pokud líbíte, že se mě už na to pak už nebudete dále vyptávat.

Tož bylo to tak. Byl horký letní den někdy na koci července, když noviny oznámily, že Františkovy Lázně byly spolu s Mariánskými Lázněmi a Karlovými Vary zapsány do seznamu UNESCO. To byl důvod k oslavě. Sjely se sem všemožné kapely a předražené pražské restaurace sem vyslaly své stánky. Místní františkolázeňské hotely a lázeňské domy, hlavně Pawlik, se začaly vnucovat německým turistům a nabízet jim nejrůznější slevy za pobyty a zkušební léčebné kúry. No prostě, všude vládl chaos.

Já tam pobýval dva dny po sobě. První den jsem Františkovy Lázně navštívil s babí a dědou. Chodili jsme, chodili a rozhlíželi se kolem sebe. Z tohoto dne mám dva zážitky. Prvním byl můj pokus s parafinem. Moje mamka totiž pracuje v Pawliku, takže když jsem procházel kolem, použila mne jako reklamu. Nejdřív jsem předváděl již zmíněný parafinový zábal na ruce. Řeknu vám, bylo to velice příjemné. Druhým zážitkem byl BMI test. Nic zvláštního to nebylo. Pouze jsem zjistil, že jsem se maličko spravil, což znamená, já, který jsem jinak spíš podvyživený, jsem v karanténě trochu přibral.

Jinak jsem udělal ještě jednu zkušenost, a, chcete-li ode mne radu, nezkoušejte ochutnat vegan-
ské palačinky. Koupil jsem si jednu a čekal, že to bude normální jídlo. Nebylo. Ta palačinka byla tuhá a jako z gumy. Nedoporučuji.

Zbytek prázdninových dnů pak bych ale shrnul do jediného slova. NUDA. Tak, a to byly všechny mé zážitky z těchto prázdnin.

Láďa Sudek

Co mě nejvíc oslovilo během prázdnin

Určitě to bylo moje každoroční dobrodružství, která zažívám na táboře. Byl jsem rok a půl zavřený doma, v karanténě a začal mi velice chybět kontakt s mými kamarády venku a se spolužáky ve škole. Tábor mi umožnil, abych si tohle všechno mohl vynahradiť.

Hrozně jsem se na něj těšil. Dva týdny, které jsem na něm prožil, jsem si náramně užil. Potkal jsem tu opravdu super lidi a našel si další nové kamarády, s kterými jsem dodnes v kontaktu.

Kvůli pandemii jsem se dlouhou dobu nemohl nikam podívat. Byl jsem pouze na jednom výletu v Plzni, ale to bylo spíš za prací než za odpočinkem. No, a potom přišel ten kouzelný táborový čas, plný zážitků. Tak to mě určitě oslovilo ze všeho nejvíc.

Marek Stolarik

Nezapomenutelný prázdninový zážitek

Co mne nejvíce oslovilo o prázdninách? Přestože mi nebylo dopřáno jet někam do divočiny, prázdniny jsem si velice užila. Skoro celý měsíc jsem strávila se svou sestrou, která potom odletěla do zahraničí, kde začala studovat na vysoké škole.

Trávila jsem hodně času v přírodě se svými nejbližšími. Vymýšleli jsme a dělali různé aktivity, jako byl například piknik na louce, pořádali jsme karaoke, dívali se společně na filmy a povídali si spolu, někdy až do rána. Snad všichni mí kamarádi vědí, že ze všeho nejvíc miluju jídlo a asijskou kulturu. Proto mně připravili překvapení. Zašli jsme spolu na korejské BBQ. Bylo to nezapomenutelné. Dosud jsem si nikdy ve svém životě na jídle tak skvěle nepochutnala.

Kromě jídla ještě ráda spím. Svůj drahocenný spánek jsem však ochotně vyměnila za to, abych mohla pozorovat východ slunce. Sama dosud netuším, jak jsem se k tomu brzkému vstávání namotivovala. Lituju toho? Absolutně ne! Byla to taková třešnička na dortu mých prázdnin.

Doufám, že se situace bude jenom lepší, tak, abych také mohla vycestovat do zahraničí. Přece jenom mi nejvíc chybí poznávání kultur a zvyků jiných národů, a čas trávený někde u moře.

Liliana Bui

Co mě nejvíce zaujalo o prázdninách?

Po roce, když skončila pandemie, bylo těžké dostat se znovu do běžného života. Mým světem byl dlouhou dobu jen menší pokoj s jednou postelí a stolem, kde se odehrával celý můj den. Vlastně, den po dni. Takže opětovný vstup do sluncem ozářeného nekonečna, byl hlučný. Úzkost nahrazovala mé natěšení.

Když jsem dozvěděla o zahajovaném politickém semináři, byla jsem šťastná, že mám příležitost se něco dozvědět. Avšak v monetě, kdy jsem se potkala s dalšími lidmi, mé ruce se začaly třást a myšlenky se bouřlivě proháněly mou hlavou. Jediné, co jsem v danou chvíli opravdu chtěla, bylo vrátit se co nejdříve do bezpečí svého domova.

Překvapivě to netrvalo dlouho, když mé úzkostné

myšlenky nahradily otázky týkající se současného světa. Moje tělo se tak jako zázrakem uklidnilo, a i má mysl se dostávala do stavu klidu.

Nikdy jsem nečekala, že vzdělávání mi pomůže jak po fyzické, tak i psychické stránce.

Lenka Duongová

Na Kamencovém jezeře

O prázdninách jsme jeli na Kamencové jezero. Strávili jsme u něj tři dny. Když jsme přijeli, byl večer. Zjistili jsme, že sem přijela také teta Terka, mamčinina sestřenice, a taky strejda Pepa a Elča. Vzali jsme věci z auta, přenesli je do chatky a šli jsme spát.

Druhý den jsme si oblékli plavky, vzali si plavací kruhy a vypravili se k jezeru koupat. Zjistila jsem, že je tam klouzačka, a tak jsem se několikrát sklouzla. Potom jsme se všichni vydali do bazénků, kde se pořádně vyřádili. Večer jsme se vydali na procházku po kempu. Koupili jsme si langoše a sedli jsme si na lavičku, abychom si ho snědli. Najednou přiletěl sršeň. Sice po chvíli ulétnul, ale my šli raději pryč. Potom jsme se vydali znovu k vodě. Teta sice říkala: „Ne, já do vody už nepůjdu!“, ale za nějakou tu minutu jsme jí přemluvili, a teta pak s námi vesele skákala do vody.

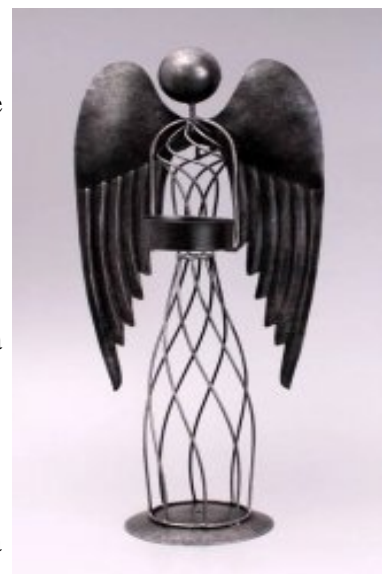
Beáta Suchá

Moje podivné ráno

Probudil mne mámin hlas: „Eliško, vstávej. Musíš do školy!“ Následovala bouchnutí dveří, které naznačovalo, že maminka právě odešla do práce. Posadila jsem se na postel a se zívnutím se protáhla. Dneska máme dějepis, prolétlo mi hlavou, a já při tom pomyšlení vykouzčila na tváři malý úsměv. Dějepis je můj nejoblíbenější předmět, na který se vždy těším.

Zvedla jsem se z postele a chtěla vyrazit do koupelny. Co si mě ale začalo svědit na zádech. Zkroutila jsem ruku tak, abych mohla na to vzdálené místo dosáhnout a podrbat se, ale místo kůže nahmatala má ruka něco úplně jiného! Nejprve jsem strnula zděšením, ale pak převládá zdravý rozum a já se trochu uklidnila. „To se mi muselo jen zdát,“ řekla jsem si. Určitě je to jen dozvuk snu, který se mi zdál. Takto jsem se chvíli ujišťovala, a pak jsem se znovu od-

Dokončení na další straně

Moje podivné ráno

Dokončení z předchozí strany

vážila dotknout se svých zad. Nový dotek mne přesvědčil, že to žádný sen nebyl. Rychlostí blesku jsem se přesunula do koupelny, kde jsem si svá záda začala vystrašeně prohlížet v zrcadle. To, co jsem uviděla, mi vyrazilo dech. Mezi lopatkami se mi opravdu vyjímalá dvě nefalšovaná křídla porytá černým peřím.

Začala jsem si je zděšeně prohlížet. Křídla mi vyrůstala přímo z prostředku zad mezi lopatkami. Byla pevně přirostlá ke kůži. O tom jsem se přesvědčila, když mě napadlo, jestli by ta křídla nešla docela jednoduše sundat. Můj strach najednou vystřídal lehké nadšení. Uvědomila jsem si, že teď budu s těmi křídly moci létat a dělat spoustu dalších báječných věcí.

„Ale co když se o nich dozví ostatní“, napadlo mne. „Určitě mě zavřou do nějaké vědecké stanice, kde na mně budou dělat pokusy jako na knižních hrdinkách, o který společnost zjistila, že mají nějaké super schopnosti. Došla jsem zpátky k posteli a posadila se. Hlavu jsem položila do dlaní a pomyslela jsem si: „Co já jen teď budu dělat?“

Eliška Janoušková

O tom, jak můžeme různě vnímat kuchyň

Kuchyň září v černých a bílých tónech

Mezi věci, s nimiž se setkáváme dennodenně, patří kuchyně. Můžeme hovořit například o kuchyňské lince nebo o kuchyni, kterou představuje místnost. Každopádně patří mezi prostory v domácnosti, kde trávíme nejvíce času.

Každá osoba má jiný vkus ohledně vnímání barvy, tvaru kuchyně, typu materiálu, z kterých jsou zhotoveny korpusy, a samozřejmě kombinaci zbarvení.

Když jsme zhruba před 3 lety jako rodina přemýšleli nad plánováním nové kuchyně, každý měl odlišný názor, ale ve finále jsme se našťastí dohodli.

Výsledek vzbuzoval u každého v naší rodině nečekané překvapení, protože představy, jaký bude konečný výsledek, jsme měli horší. Horní skříňky září v černém i bílém lesku. Jedinou nevýhodou lesku, že jsou na něm čitelné otisky prstů.

V těchto prostorech ukládáme především různé typy sklenic, zejména na víno, a když přijde výjimečná chvíle, kdy se známými slavíme výročí, tak odtud vyndáme také sklenice na tvrdý alkohol.

Nechybí ani základní spotřebiče, například vestavěná myčka, trouba, lednice, varná deska a digestoř. Ulehčují lidem jak čas, tak práci.

Celá kuchyňská linka je v černobílém barevném provedení a nepůsobí na oči nějakým nedobře vypadajícím vzhledem.

Ještě bych chtěl závěrem doplnit, že všechny barvy jsou v něčem krásné, i když každý dává přednost barvě jiné. Na mě osobně například ze všech barev nejlépe působí červená barva. Vzbuzuje ve mně totiž pocit tepla, a také mi připomíná krásný svátek—Vánoce.

Honza Nguyen

Jak vidí kuchyň kocour

Pokaždé, když mě někdo vidí, myslí si, jak moc jsem tlustý, ale přitom mám jenom hodně chlupů. Jinak jsem pod kožichem jsem velmi hubený. Páníček si myslí, že mi dává jíst dostatečně, jenomže já si to vůbec nemyslím.

Dnešek je den, kdy jsem doma sám. Většinou zavírají dveře do kuchyně. To abych tam nemohl jít, když jsou pryč, a kuchyň jim nezničil. Dneska je zapomněli zavřít. Ještě před vstupem jsem se pozorně rozhlédl, zda jsem opravdu doma sám nebo to je nějaká past. Doopravdy jsem doma sám. Ihned jsem začal utíkat. Kampak mi mohli uklidit sladkosti a mlíčko. Doufám, že nějaké mléko nechali venku. Bohužel! Všechno bylo ukryté v lednici, a ta je moc těžká na otevření. Otevřel jsem už osm kabelek, ale nikde jsem nenašel jídlo. Všude bylo jenom nádobí nebo jídlo pro dvounohou bytost. Nic pro mě. Začal jsem ztrácet naději. Zbýval otevřít poslední šuplík.

Tomu neuvěříte. Skrývalo se tam celé mé království. Všechny pamlsky a konzervy se tam ukrývaly. Měl jsem toho hodně na výběr. Když jsem už si konečně vybral, slyšel jsem, jak někdo strká klíček do zámku. Řekl jsem si, že je všechno ztracené. Musel jsem se smířit s tím, že budou zase klít.

Místo človíčka, kterého jsem očekával, jsem se ale sekal s neznámou osobou. Nikdy v životě jsem ji neviděl. Byla celá zahalená. Byly vidět pouze velké zelené oči, které na mě upřeně zíraly. Myslel jsem si, že na mě chce zaútočit, proto jsem vytasil své ostré zoubky a připravil si své dlouhé drápy. Rozběhl jsem se k ní a začal té neznámé osobě škrábat ze všech sil nohy. On vůbec nezaječel. Podíval jsem se nahoru a vidím, jak se ke mně přibližuje velká ruka. Báľ jsem se, a proto jsem se zakousl do dlaně. Zaječel. Až po pár sekundách jsem jeho dlaň pustil. Tekla z ní spousta krve, dokonce nám ušpinil i podlahu. Jeho pleť byla bílá jako stěna. Běhal po bytě jako šílený, aby našel lékárníčku. Říkal jsem si v hlavě, že si to zaslouží. Nemá se vloupávat do cizího bytu. Chtěl jsem si konečně dát něco k snědku, ale najednou slyším BUM BÁC. Vypravil jsem se do vedlejšího pokoje a vidím, jak človíček leží na zemi. Chtěl jsem packou poplácat jeho obličej, bohužel páníček přišel domů a upustil všechny tašky.

„Co se tady proboha stalo?? Sousedé mi museli zavolat.“

Rád bych ti to pověděl, ale když začnu o tom

mňoukat, tak mě vyženeš ven. Tajemný mužiček se konečně probral.

„Ten váš kocour mě chtěla zabít. Vidíte ty škrábane, a ten otisk jeho tlamy?“

„Omlouvám se mladý pane, ale jak jste se vůbec dostal do mého bytu. Co jste tu pohledával?“

Nevěděl, co odpovědět. Zanedlouho přišla i policie a zjistilo se, že tento muž už je několik měsíců hledaný. Nebýt mě, nikdy byste ho nechytli. To si uvědomil i můj páníček, a od té doby mi dává dostatečně najíst, a žiju si tady jako král.

Liliana Bui

A jak ji vidí paní sousedka Drbna

Dnes jsem se z ničeho nic rozhodla, že budu péct. Jenže co se nestalo. Když už jsem měla skoro všechny ingredience v míse, zjistila jsem, že mi chybí máslo. A bez másla nelze nic upéct. Co jsem mohla dělat. Do krámu to bylo daleko, a i když jsem se snažila vymýšlet všelijaké varianty a možnosti, jak se k máslu dostat, tak stejně všechny mé nápady vypadaly hloupě oproti první myšlence, která mě napadla. Sousedka. Za tou flundrou, co si i v paneláku hrála na paničku se mi zrovna jít nechtělo, ale bez másla jsem mohla všechno vyhodit.

Co mi zbývalo. Odhodlala jsem se a zaklepala jí na dveře. Jak jinak, panička mi otevřela v župánku s maskou na obličej a nehty nalakovanými ještě nezschnutým růžovým lakem. Nahodila na mě ten svůj úsměv, který je stejně tak falešný, jako ty její dlouhé husté vlasy, a pustila mě k sobě do bytu. Jen jak jsem vkročila, zvědavě jsem koukala po všem. U ní jsem nikdy nebyla a byla jsem zvědavá, jak si taková primadona žije.

V kuchyni spojené s obývacím pokojem mi ale málem vypadly oči z důlků. No, tomu nikdo ani neuvěří. V dřezu se jí válela halda špinavého nádobí. Na kuchyňské lince se válely skořápky vajíček ještě od snídaně. Koš měla plný, určitě ho snad dva týdny nevynesla. Ale hlavně, když v ledničce hledala máslo, tak se přitom tvářila jako nějaká královna.

Musela jsem ale uznat, že nábytek měla opravdu hezký. Takové drahé luxusní kousky dozajista, ale mnohem více by vynikly, kdyby nebyly zaházené všelijakými věcmi a nespočívaly pod kily prachu.

Jakmile jsem dostala máslo a ocitla se opět sama u sebe doma, všechno se mi rozleželo. Ten nepořádek, až mi z toho padala mi brada až na zem. Tohle si určitě totiž nenechám pro sebe. Ať to vědí všichni, co jsem viděla. V její kuchyni. Vaše paní sousedka Drbna.

Kateřina Stárková

Jak vidí kuchyň moje malá sestra

Moje ségra, když přijde do kuchyně, tak běží ke stolu, protože vedle stolu má krabici, ve které má hračky. Nejméně má ráda dveře do koupelny protože nenávidí čištění zubů. Když má moje ségra hlad, tak za mnou nebo kdo je zrovna doma běží, jako nějaký obr, a začne říkat: „Ham, ham, ham.“ A říká to dokola, dokud jí někdo nepřinese jídlo. Když nemá náladu na hračky, tak jí musím pustit televizi.

Tomík Vu

A nakonec jak ji vidím já

Naše kuchyně je čtvercová, má šedou podlahu a bílé zdi. Jsou tam tři okna a hezké záclony. Vedle ledničky stojí židličky, hned u nich je stůl. Ne lednička stojí mikrovlnka. Lednička je šedá, skoro celá je ozdobená nálepkami. Umyvadlo je hned vedle koše na odpadky. Koš je bílošedý, a malý. Na policičce jsou umístěné jedlá sůl, mouka polohrubá a hladká, cukr a kakao. Máme v ní taky hodně kytek. Jsou fialové, růžové a bílé. V kuchyni hlavně jíme, jinak tady moc času netrávím. Tedy pokud tu nejsou rodiče. Potom tady zůstávám děle.

Linda Phi

METAFORY

Sice šlo o cvičení, ale protože Liliana a Lenka se zatím s úkolem, napsat metafory (přírovnání) vyrovnaly více než skvěle, otiskujeme je také v Prostoru.

Jeho chůze zní jako **dupání kopytníků při býčích zápasech.**

Podzimní vítr zní jako **poslední slova před smrtí.**

Bolest zubů je jako **zrada nejbližších kamarádů.**

Ranní slunce chutná jako **začátek nového života plného naděje.**

Noční bouřka je hořká jako **člověk, který si s tebou chce povídat, když chceš být sám.**

Její hlas zní sladce jako **šálek dobré čokolády. Teplý a uklidňující zároveň.**

Hudba zněla těžce jako **tlukot srdce, které je roztržité na tisíc kousků.**

Liliana Bui

Jeho chůze zní jako **bubny mého srdce. Jsou hlasité, ale pomalé.**

Podzimní vítr zní jako **vodopád řítící se přes velké kameny.**

Sebezpoznání je jako **labyrint veškerých traumat a štěstí.**

Bolest zubů je jako **debata politiků. Směšná a leze i do hlavy.**

Ranní slunce chutná jako **sladká citrónová limonáda s medem.**

Noční bouřka je hořká jako **závorový čaj v podzimních dnech.**

Hudba zněla těžce jako **letní, noční vzduch.**

Přivonět si k benzínu je jako **dát si o bonbón navíc. Neměli bychom, ale je to tak super. Lenka**

Víte co je FOFR? Festival okének filmových ratolestí Povídali jsme si s filmovým a televizním režisérem Vítem Karasem

V rámci projektu *Chebsko rozvíjí vzdělávání*, který zaštiťuje Město Cheb se v sále v 1. patře Papírny v Chebu proběhl v pátek 12. listopadu FOFR. Ten název neznamená, že by to bylo ve „fofru“, ale jde o zkratku, za kterou se ukrývá **Festival okének filmových ratolestí**. Šlo již o II. ročník, přičemž loni se festival kvůli pandemii neuskutečnil. Na FOFRU 2021 se představila nejmladší generace - začínající tvůrci animované filmové tvorby ze Základní umělecké školy ve Františkových Lázních a Domu dětí a mládeže SOVA. Proto také kromě pořadatelů, zástupců Města Cheb v čele se starostou Antonínem Jalovcem a zástupců obou organizací v čele s ředitelkou ZUŠ Járý Cimrmana Františkovy Lázně a v čele s ředitelem Domu dětí a mládeže Ing. Miroslavem Šverdíkem byl letos jako host přítomen také filmový a televizní režisér Vít Karas (na snímku dole).

Na festivalu se představily animované snímky dětí ze ZUŠ Františkovy Lázně natočené pod vedením pana učitele Dana Černého, a také krátké medailonky chebských úspěšných žáků i mladých lidí, které zpracovali filmaři a reportéři z DDM Sova pod vedením paní Evy Pupákové.

V závěru se pak promítly i ukázky některých filmů V. Karase.

A protože mezi diváky nechyběli ani redaktori a redaktorky našeho časopisu PROSTOR, požádali jsme pana režiséra Karase v krátké pauze o rozhovor. Ten byl opravdu „ve fofru“, ale to podstatné jsme zaznamenali.

Kačka S.: *Pane Karasi, víme o vás, že jste rodák z Chebu, a že jste mimo jiné také navštěvoval ZUŠ ve Františkových Lázních. Jak na to vzpomínáte?*

Ano, narodil jsem se tady a dodnes mám k tomuto místu veskrze kladný vztah. Žijí tu moji ro-

diče, měl a mám tady pořád hodně kamarádů, a jak mi to jen čas dovolí, rád se sem vracím. To-těž mohu říci i o františkolázeňské „zušce“. Sem jsem začal chodit já i moje dvě sestry, tady jsme se ve třídě pana učitele Dobroslava Táborského učili hrát na housle. Moc rád na to vzpomínám, stejně jako na tehdejší spolužáky a kamarády. Hodně krásných okamžiků jsem zažil ve školním smyčcovém orchestru, který tehdy vedla paní učitelka Marie Cillerová, kdy jsme měli možnost i vystupovat v cizině. Ano, a ještě jsem nějaký čas působil v dudáckém orchestru při ZUŠ Cheb.

Lád'a S.: *Kdy jste se rozhodl, že se stane filmovým režisérem? Co vás k tomu přivedlo?*

Věřili byste, že tohle rozhodnutí se ve mně zrodilo už v MŠ? Viděl jsem pár filmů Bořivoje Zemana, jako například Vynález zkázy. A když jsem pak shlédl dokument, jak se tyto filmy točily, pochopil jsem, že sice jde o „podvod“, ale nádherný! Filmař nemusí mít skutečnou ponorku nebo opravdovou velrybu, a přesto může natočit film, kdy má divák dojem, že to, co vidí, opravdové je. Pak jsem si ještě oblíbil tehdejší seriál Návštěvníci a s kamarády v mateřské škole jsme si pak přehrávali různé scény. A to byl počátek mé touhy stát se režisérem.

Liliana B.: *Jakou školu jste vystudoval? Bylo to těžké?*

Vlastně původní profesí jsem učitel MŠ. Odmaturoval jsem na střední pedagogické škole v Karlových Varech. Posléze jsem udělal přijímací zkoušky na herectví na DAMU, a současně na režii na FAMU. Přijatý jsem byl ale zatím pouze na DAMU. Studium herectví jsem dokončil, ale současně jsem se pokoušel opakovat i o přijetí na FAMU, což se mi podařilo ve třetím ročníku. Na FAMU jsem absolvoval bakalářské studium na katedře filmové a televizní režie. Jestli to bylo těžké? Někdy více, někdy méně. Ale to je o každé škole. Hlavně mě to ale hrozně bavilo.

Lád'a S.: *Takže jste si splnil svůj klukovský sen. Jaké své filmy máte nejraději a mohl byste některé našim čtenářům připomenout?*

Ano, splnil, i když samozřejmě ještě mám

sny další. Co se týče otázky, který film mám nejraději, tak je to stejné, jako byste se zeptali maminky, které ze svých dětí má nejraději.

Kačka S.: *Pokud je nám známo, už vaše první studentské filmy se setkaly se značným úspěchem. A na svém kontě máte i řadu ocenění, a to i mezinárodních. Protože není dost času, abychom všechno vyjmenovali, tak alespoň řekněte, co pokládáte za úspěch největší?*

„Největší úspěch? To, že se moje filmy hrají, že se divákům líbí, a hlavně, že se hrají stále.“

Liliana B.: *Točíte rád s celebritami?*

„Kdo je to celebrita? Člověk, který je mediálně známý, o kterém všichni mluví, a to často jen proto, že je ve středu zájmu reportérů, televizí? Pro mne je celebritou každý člověk, který je něčím výjimečný, který mně samotného něčím novým obohacuje. A to může být klidně také ten, o kom to ví jen jeho nejbližší okolí a který se nevyhřívá v záři reflektorů.“

Láďa S.: *Protože jak vidím, už se čas zkrátil a volají vás zpátky do sálu, alespoň prozradte, co většího chystáte?*

Protože jsem měl dvě babičky, od kterých jsem se jako kluk hodně věcí naučil – a některé bohužel pozapomněl, tak teď připravuji seriál na téma Co naše babičky uměly, a co jsem zapomněli. Bude se točit i tady, v Chebu.

*Ptali se: Liliana Bui, Kateřina Stárková,
Ladislav Sudek*

Rozhovor v kupé

„Babi, babi! Koukej, koukej! Já se houpu!“
„Vašíku, slez dolů...“
„Koukej, já se nedržím!“
„Vašíku!“
„Babi, já to umím, nech mě být...“
„Tak pojď, Vašíku. Vystupujeme...“

Babička s kloučkem vystoupili a v kupé bylo rázem ticho. Nikdo už nehalekal, a delší dobu jediným zvukem, který bylo slyšet, byl vlak svištící po kolejích.

Až po delší pauze prolomil to ticho starší pán, který oslovil mladou ženu sedící proti němu. :
„No, to snad není pravda, kam jsem si to zase sedl. Takové chování, paní, viděla jste to?“
Mladá žena se zatvářila udiveně: „Jistě, nejsem přece slepá.“

„A vám to jako paní nevadilo?“

„Proč by mělo?“

„Víte paní, já jsem bývalý učitel a toto chování je příšerné. Dřív byly děti vychované, ale teď? No hrůza. Div, že té své babičce tenhle chlapec neskákal po hlavě.“

„A i kdyby skákal, tak je to snad jedno, ne?“

„Jedno? No to jedno rozhodně není. Já bych už to mlátil. Kdepak, čím jsem starší a děcka nevychovanější, tak jsem čím dál tím větším zastáncem toho, že takový výchovný pohavek není někdy na škodu.“

„Prosím!?!“

„Ten kluk se choval tak, že by zasloužil pár na holou. Hrůza! Kam tenhle svět spěje. Být já na místě té babičky, tak bych mu už jednu na zadek vyšil, a byl by klid. Člověk musí těm dětem dávat jasné hranice. Jo, dříve to bylo lepší. Děti měly povinnosti, disciplínu a uměly se slušně chovat.“

„Promiňte pane, ale kde to žijete? Za komunismu? To nemyslíte vážně, ty vaše názory. Naopak! Jen ať si skáče, běhá a dovádí, když je to jeho přirozenost...“

„Vy to nazýváte přirozeností? Já bych to spíš nazval nevychovaností.“

„Vy taky žijete v minulém století. Dnes je to už jiné. Děti se neterorizují. Naopak musí se nechat rozvíjet jejich osobnost. Nechává se jim prostor, volné ruce, aby se mohly projevit a mohly si dělat co chtějí.“

„Já s vámi nemohu souhlasit. To pak nevychováváme lidi, ale opice.“

„Podle vás opice. Za mě ale rozhodně svobodné lidi... A dál už se o tom s vámi bavit nebudu.“

Kateřina Stárková

Reklamace vadného zboží po telefonu

Zkazili jí radost

Blíží se konec roku, a neboť poslední dva roky moc oslav neproběhlo, tento rok se bude konat něco velkolepého. Bohužel Amy zjistila, že ve své skříni nic na tuto událost nemá. Do obchodu se jí moc nechce, protože je venku zima a raději bude zachoulená ve své huňaté dece a obklopená svými plyšáky. Stejně se chtěla odměnit za to, jak přes rok tvrdě pracovala, tak si jako dárek koupí nové oblečení. Otevřela počítač a hned šla na svoji nejoblíbenější stránku. Měli tam výprodej. Objednala a zaplatila si dvě halenyky, troje kalhoty, jednu sukni a jedny šaty.

Věci jí přišly za pět dnů. Velmi se těšila na nové kousky. Postupně vytahovala věci z krabice a důkladně si je prohlížela. Nemohla uvěřit, v jakém stavu zboží přišlo. Ihned šla na jejich internetovou stránku, aby zjistila, zda může poškozené věci reklamovat. Na konci našla telefonní číslo. Vyskočila hbitě a běžela pro mobil, aby jim mohla zavolat. *Zaznamenali jsme její rozhovor, aniž bychom ovšem slyšeli, co jí druhá strana odpovídala. I tak nám to stačilo.*

„Dobrý den, chtěla bych reklamovat zboží...“

„Chcete vědět co s tím je? Tak abyste věděli, tak na jedné halence je žlutá skvrna, kalhoty jsou o číslo menší, a v šatech je díra...“

„Tak podle vás si snad vymyslím? Klidně vám pošlu fotografii, jestli mi nevěříte. Dneska mi to teprve přišlo, a před chvílí jsem otevřela balík. Jak jsem to podle vás teda mohla dát do pračky? Nevím, proč mi pořád nevěříte.“

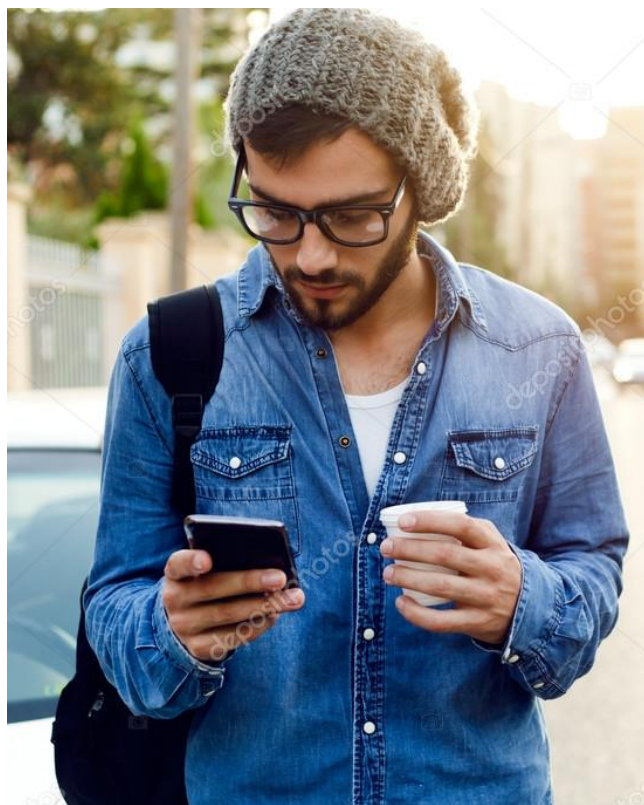
„Jo, tu fotku určitě pošlu, ať víte, jak kontrolujete odesílané objednávky. A ještě něco mi vadí. Na svých stránkách píšete, že zboží má dorazit do dvou pracovních dnů, ale přišlo mi to o celé tři dny později. Strachovala jsem se, že se balíček někde při cestě ztratil...“

„Opravdu. Zase mi nevěříte. Pro mne to jsou velké peníze, ale nové oblečení opravdu potřebuju. Bála jsem se, že se zboží ztratilo. Několik dnů jsem dostatečně nejedla. Když mi konečně to zboží přijde, tam není ani z půlky v dokonalém stavu...“

„Všechny recenze píšou, jak jste skvělý e-shop. Velice jste mě zklamali. Končím, a čekám, že obratem vyřídíte vše k mé spokojenosti, nebo před vámi budu varovat všechny své známé.“

Amy vypadala velmi vyčerpaně, potom co tohle dořekla. Z druhé strany se ale už po těchto posledních větách nic neozývalo. Ticho. Kdyby někomu spadl hřebík, všichni by to slyšeli. „Haló, slyšíme se?“ Amy se podívala na mobil a viděla, že hovor už dávno vypnul. Mluvila tak vášnivě, že ani neslyšela, kdy byl hovor ukončen. Zkusila jim znovu zavolat, ale nikdo ji to nezvedl. „To snad nemyslí vážně. Co mám teď dělat? Zkusila jsem jim minimálně pětkrát volat. Zkusím to znovu zítra. Možná budu mít větší štěstí. Ale pak je asi budu žalovat!“

Liliana Bui

Počítač na přání

Konečně nastaly Vánoce, nejlepší svátek v kalendáři. A já jsem si konečně po letech našetřil na nový počítač. Ne na nějaký toustovač za pár tisíc, ale pořádnou bojovou mašinu za padesát tisíc, která by se dala měřit s NASA počítači. Asi si dokážete představit, jak natěšený jsem musel být, když ta vy-toužená věc dorazila. A taky, jak naštvaný jsem byl, když počítač nešel spustit kvůli chybějící součástce. Samozřejmě, hned jsem zavolał do obchodu Elektro, ve kterém jsem počítač koupil.

Také v tomto případě je zaznamenaný pouze můj rozhořčený hlas, ten na druhém konci si musíte domyslet.

„Jak mi můžete pomoci? Snadno! Dnes mi od vás přišel počítač za padesát tisíc, jenže jste mi tam nedali procesor, no a bez toho, jak je vám jistě jasné, je jaksi k ničemu.“

„Pane, tak vy mi tvrdíte, že něco takového je nemožné? Že všechny naše počítače kontrolujete, aby přišly včas a celé? Tak já vás hned vyvedu z omylu. Tenhle nebyl zkontrolován pořádně, jelikož mu chybí ta jediná součástka, která by nikdy neměla chybět.“

„Jo, tak vy mi budete stále tvrdit, že něco takového je nemožné, jelikož máme nejmíň 10 pracovníků, kteří tyto počítače kontrolují? Všechno je možné, když se chce. A tenhle evidentně zkontrolovaný nebyl. Ale hlavní teď je, jak to vyřešíte!. Buď mi to vyměníte nebo mi vrátíte peníze, ale hlavně rychle.“

„Co to znamená, že budete vyžadovat prohlídku domu, jelikož si musíte být jistí, že nemám tu součástku někdo schovanou a nako...“

Najednou jde z mobilu slyšet jiný hlas. Zdálo se, že to je další zaměstnanec toho pekelného obchodu.

„Hele Venco, neviděl jsi ten počítač na přání?“

„Kterej myslíš? Těch je tu víc.“

„Ten, co jsem nechal na pultu. Chyběl mu jen procesor, a když jsem ho tam chtěl dát, tak jsem našel jen tenhle dodělanej.“

„Počkej cože? V tom případě jsme poslali ten špatnej...“

„Na mě to neházej. Já počítače jenom stavím.“

Nastane velice dlouhé, nepříjemné ticho. Nakonec se z mobilu ozvalo mírné zakašlání a prodáváč začal mluvit jinak. Zdálo se mi, že si konečně vytáhnul mozek zpod pultu.

„Tak dobrá, omlouváte se... Beru to. A opravdu ještě dnes přijede řidič a počítač mi vymění za nový, v pořádku?“

„Ach, jak milé. Jestli se mohu zeptat, copak bude s tou prohlídkou domu?“

„Aha, tak náhlá změna pravidel. Dobře. Budu tedy očekávat svůj již funkční počítač. Na shledanou.“

Ladislav Sudek

Když lepidlo na zuby nelepí

Staříčkový pán, který ale bere stále život s humorem a dobrá nálada mu nechybí. Sice už postrádá zuby, babičku, zdraví, a tak to všechno, co ke stáří patří. Ale i tak bere život s úsměvem, nebo by alespoň rád, jenže zuby mu kvůli lepidlu nedrží v puse. Takže, co zbývá:

REKLAMACE

„Dobrý den mladá paní, dělám to nerad, ale musím si postěžovat na vaše lepidlo na zuby. Chtěl bych ho reklamovat, protože to, co jste mi poslali, není lepidlo.“

„Opravdu nelepí. Já si nemohl ani dát snídani, hned mi zuby vypadly. Mladá paní, já nebýt takový klid'as a od přírody šprýmař, tak jsem se dnes ráno zcvoknul z toho, jak mi ne a ne ty zuby držet v puse.“

„Ne, zubama to určitě nebude. Ty já mám už dlouho. Musel jsem si lepidlo půjčit od souseda, a to vám povídám, to bylo teprve nepříjemné, když jsem si od toho mrzouta musel něco půjčit. To vaše lepidlo je prostě na nic, mladá paní...“

„No, to já nevím, kolik vám je, ale v mém věku jsou všichni okolo mladí. Já jako Kája Být stále mlád bohužel nemůžu. Jo, ten náš Kája, je ho škoda.“

„Za vámi na pobočku seavit nemůžu, právě sedím v čekárně u doktora. A jak bych se k vám dostal?“

„Autobusem? Jsem důchodce. Co si budeme povídat, důchod za nic nestojí, takže nemám teď v kapse ani na rohlík, natož na autobus...“

„Já myslel, že to spolu vyřídíme takhle po telefonu, a vy mi vrátíte peníze za lepidlo, co nelepí.“

Kateřina Stárková

Moje zvířátka

O naší kočce Freye

Máme doma kočku Freyu. Je velmi malá a hodně chlupatá. Srst má hnědo bílou. Má zelené oči a kolem zorniček má žluté kolečko. Ráda si hraje a hodně kouše. Má ráda maso z konzervy, a také si ráda hraje na škrabadle a trhá na něm provázek. Také má na hraní pískací myš a míček s peříčkem. Hodně ráda krađe gumičky. Když jí, tak mlaská. Za kamarádku má Lolu, to je náš pes. Leze nám do postele, někdy tam i spí. Taky ráda šplhá na skříně a na linku. Prolézá úplně všechno, co vidí. Je to docela průzkumník.

O mém pejskovi Lole

Je malá, šedo-blond'atá. Jmenuje se Lola a je to psí holka. Je jí šest let. Miluje masové konzervy, ale jejím oblíbeným jídlem je také okurka. Tu doslova zbožňuje. Někdy spí se mnou v posteli. Venku ráda aportuje, chodíme spolu na procházky. Má ráda každého, vůbec nikdy nekouše. Kamarádí se s naší kočkou. Miluje procházky, přírodu, jezdí ráda v autě a pozoruje všechno, co vidí okénkem. Taky v autě má pelíšek s řapky a kovovou mističku. Její oblíbená hračka je prasátko a míček.

Beátka Suchá

Děti na opuštěném ostrově - dva příběhy

Příběh LindyPhi: Jednoho dne jsem s kamarádkami byla na pláži. Stavěly jsme hrad z písku, plavaly a hrály s míčem. Bylo velmi pozdě, a tak jsme šly do hotelu vyzkoušet dobroty. Druhý den jsme letěly na barevném balonu. Mohlo by se tam vejít i 5 lidí. Koukaly jsme se dolů. Byl to krásný pohled. Holky se tam fotily. Pak jsme přistály na ostrově. Dalo by se říct opuštěným, kdyby tam nebyla zvířata. Pak se nám vybil mobil. Nic jsme neměli k jídlu. Hledaly jsme jídlo po celém ostrově. Já jsem zadělávala oheň a Lucka sbírala maliny, Nikola chytala ryby a Hanka se snažila udělat velkánský stan. Nakonec jsme jedly ryby. Nebylo to tak špatný, jak jsem si myslela. A Hance se podařilo postavit stan. Přály jsme si, ať neprší. Šly jsme spát. Sice to nebylo příjemný jako doma, ale aspoň něco. V noci jsme slyšely něco jako řev lva. Velmi jsme se bály.

Příběh Tomíka Vu: Jednou letěly malé děti v balónu a vítr je odfoukl nad oceán. Jmenovaly se Marek, Filip a Ema. Najednou balón padal dolů. „Pomoc!“ volaly děti. Dopady na palouk s býky. „Támhle je jednorozec,“ vykřikla Ema. Děti si ho chtěly pohladit, když ale k němu přišly, zmizel. „Támhle je pevnost“. Šly k ní. Sotva byly u dveří, tak je to odpinklo k ovcím. „Pomoc, já spadla na ovci,“ vykřikla Ema. „Slez dolů,“ řekl jí Filip. O trochu dál rostlo hroznové víno. „Dáme si víno, ať nemáme hlad,“ řekl Filip. „Hele, vidím jeskyni,“ ozval se Marek. Děti uvnitř uviděly kosti a lidskou lebku. „Raaaaaa!“ zavrčelo to strašidelně... Najednou se tam objevil balón, děti do něj nasedly a odletěly. Všichni se tak dostali v pořádku domů.

Recenze na dvě zajímavé počítačové hry

Hodnocení hry: BESIEGE

SEZNÁMENÍ

Tato hra byla vydána 18. února 2020. Byla vytvořena a publikována studiem Spiderling Studios. Vývojáři ani studio nepublikovalo žádné jiné tituly.

ŽÁNŘ

Sandbox, Simulace

NÁPLŇ

Jedná se o sandbox stavební hru, kde je vaším úkolem postavit stroj, který splní daný úkol. Úkoly jsou ale jiné, zajímavé a inovativní. Může se jednat o úkoly s přenosem nebo s dosažením do dané lokace či místa, a nebo taky se může jednat o úkol se naprosté destrukce a chaosu.

K dostupnosti máte různé díly, od kol až po křídla, vrtule a plamenomety.

Jediné co vás limituje, je vaše představivost. Fantazie. Kdyby vám ale tyto vlastnosti scházely a nestačily, tak se tu nachází i přístup na steam workshop,

kde lidé sdílejí i své výtvořky a vylepšení. Může se jednat například o různé jiné mapy, stavby, nové díly či i jiné pohledy stavebních dílů.

Po vydání hry přibyl online i lan pvp a kooperace takže můžete zápasit se svými šílenými stroji či si naopak navzájem pomáhat.

HRATELNOST

Hra od samého začátku působí intuitivně a přehledně. Dá se to poznat, už když zapnete první misi, kde krásně vidíte, co který detail a věc znamená.

Se hrou po stránce vizuální jsem neměl žádný problém.

Co se týče ovládání, dá se skvěle nastavit k obrazu podle vašich představ.

Po spuštění mise se vám ukáže jedna kostička, která je základním stavebním blokem.

Kromě úkolu, který musíte splnit, vás v misi limituje box, do kterého se musí stroj vejít. Tento box můžete samozřejmě vypnout a stavět jak chcete, ale po splnění se nedostanete do další úrovně. A to je v podstatě vše, co děláte v kampani. Každá úroveň je jiná a inovativní a nabízí spoustu možností, jak se přes ni dostat.

Dále tam máte editor, ve kterém vás neomezuje vůbec nic a můžete si doslova dělat co jen chcete.

Poslední věc, kterou vám nabídne hra, je multiplayer, který se řídí podle vlastností singlplayeru, ale dají se nastavit.

No, a to je vesměs vše, co vám tato hra nabídne. Musíme ovšem brát i možnost vylepšit si hru k nepoznání pomocí workshopu.

ZÁVĚR

Hru hodnotím velice dobře. Ví, co chce být a plní to skvěle. Potěší opravdu každého jakýmkoliv způsobem. Po stránce grafiky sedí do stylu hry, a musím říci, že je i unikátní. Také jsem vůbec nečekal, že hra tohoto žánru a stylu bude mít více hráčů. Hře dávám krásných 10/10 a doporučuji ji opravdu každému kdo má aspoň trochu představivosti.

Marek Stolarik

Hodnocení hry: REDCON

SEZNÁMENÍ

Hra byla vydána na steam 23. dubna 2016. Byla vytvořena českými vývojáři ze studia Hexage a byla publikována také Hexage. Vývojáře můžeme znát kvůli hrám Reaper, Robotek či Radiant.

ŽÁNŘ

Base build, strategie

NÁPLŇ

Redcon je strategická, nezávislá, dříve mobilní hra, ve které jste velitelem obří pevnosti, kterou můžete různě upravovat k obrazu svému.

Úkol pro hráče je jednoznačný a prostý, a to rozdrtit druhou pevnost. Přesto, že se to zdá poněkud jednoduché, tak to vůbec není pravda. Hra na vás vždycky udělá nějaký „podraz“, tedy udělá něco jiného, než čekáte. Například ať už se jedná o jinou pevnost, nebo nový arzenál, do něhož patří děla, vzducholodě, rakety či lasery.

Taktéž se můžete dočkat spousty nových pevností. Můžete ničit nepřitele hned několika způsoby, konkrétně infiltrací, kdy se dostanete na nepřátelskou pevnost a zničíte jí zevnitř. Třeba demolicí, což je jednoduché zničení její struktury, neboli vyčerpáním životů, a nakonec ji zničíte anihilací. To je zničení pevnosti bez toho, abyste se svými životy dostali na nulu.

Podle toho, jakým způsobem obsadíte pevnost, tolik dostanete zkušeností, a když se dostanete na nový level, který odemyká perky, tak jejich prostřednictvím můžete ovlivnit fungování vaší pevnosti celkem znatelně.

HRATELNOST

Hra už od samého začátku působí velice dobře, přes to, že se jedná o mobilní hru. Je velice hezky zpracovaná, má pěknou grafiku, a třebaže jde jen o 2d, má nádherná barvy. Ty působí jakoby

každá část pevnosti vyprávěla svůj příběh.

Co se týče hratelnosti, je to velice jednoduchá hra. Buď si zařídíte pevnost tak, jak vy chcete a nebo vám hra ve speciálních misích dá k dispozici už předem danou pevnost.

Očekávejte že tato hra je opravdová výzva a není pro každého. Je jen ale pro ty, kteří mají rádi výzvy. Pokud ano, pak je Redcon právě pro vás.

Procházíte velice zajímavým a dramatickým dialogovým příběhem, který vás nepustí až do samého konce. A je to hra od českých vývojářů celá hra, je pochopitelně celá v češtině, takže i ti, kdo nejsou moc zblhlí v angličtině, si tuhle hru náramně užijí.

To, co ovšem se mi na téhle hře naopak moc nelíbí, je to, že má poměrně málo obsahu. Tenhle nedostatek podle mě odradil spoustu lidí, jelikož se ve hře nachází pouze kampaň. Za sebe osobně bych klidně uvítal výběr jednotlivých misí či editor, kde by si hráč mohl sám navrhnout pevnost úplně jak by on sám chtěl.

Obrazovka je **uprostřed rozdělena**, takže nevidíte vůbec trajektorii letu, jen odpal a dopad střel. Podle toho se musíte řídit, kdy budete střílet a hlavně kam. Ve vzdušném prostoru ale létají i vzducholodě, které pokud se dostanou k pevnosti, mohou doručit nepřijemné překvapení ke vám, jakož i k vašemu nepříteli.

ZÁVĚR

Redcon je ale jinak se svým příběhem velice zábavná a napínavá hra, která vám dá něco víc, než vám dávají mnohé současné modernější hry. A to je právě již zmíněná výzva.

Navíc je vše „zabaleno“ v krásné grafice a příjemné hratelnosti.

Hra za nízkou cenu nabízí skvělou strategickou zábavu.

Této hře dávám skvělých 8/10 a doporučuji ji všem českým hráčům, zejména těm, kteří chtějí a mají rádi výzvy.

Marek Stolarik

Z poetické dílny Prostoru

Anděl

Myslí mou stále proplovává
Vrací se a hledí na mne,
na to, jak se snažím spát.
Ví to?
Vidí, jaký má můj spánek rychlý spád?
Vidí to?

Poznala jsem ho už kdysi
Sny mé mi prozářil
Byla jsem s ním v hloubi své duše, kdesi
Hodiny se mnou protančil.

A já šťastná jsem byla
Ač jsem ho v životě neviděla
Já ho dozajista znala.
Svým snům jsem ve dne záviděla.

On mohl být mým pouhým snem
Mou fantazií, a ničím víc
Avšak vždy byl zjevením spásným.
Jen při představě mi rudne líc

Zažila jsem s ním úžasné nekonečné chvílky
Tak krásné byly
Oba jsme se nakonec asi stali snílky
Ale kéž bychom opravdu tak žili.

Můj nádherný sen se objevil přesně třikrát
A pak byl na dlouhá léta pryč
Přitom jsem se ptala snad tisíckrát
Kde jsi?
Kde jsi, ty mého srdce lupič?
Kde jsi?

Nechal mě samotnou
Tak dlouho už se v mých snech nezjevil
A já mohla si hrát jen se vzpomínkou pouhou

Až nedávno se něco přihodilo
On se v mém snu opět objevil
Náhle, ale jeho tělo křídly oplývalo

S úsměvem se ke mně snášel z mlhy
A v tu magickou chvíli jsem zřela
Kluka, který byl podstatou mé touhy,
Že už to více není muž

S jasnou hlavou přistoupila jsem
k němu už,
Já vedle sebe měla
celou dobu anděla

Jak nádherné je stát se větrem

Jak nádherné je stát se větrem,
tancovat mezi listím stromu,
skládat hudbu vodopádu,
duši uvolnit z řetězů.

„Ani včera, ani zítra...“
Z myšlenek mě probudí neznámý šepot,
Otáčím se k hlasu
A setkám se s levandulovými očima.

Položím se opět na travnatou deku,
Doufajíc, že brzy odtud odejde.
Opět se snažím soustředit na pocit v konečcích
mých prstů,
Na ten čerstvý vzduch, jenž se mi dostává do
plic.

„Ani včera, ani zítra jsi tu nebyla!“
Znovu se otočím
A podívám se mu do očí.
Rozhodnu se posunout se dál od něho.

Avšak čím dále se od něj vzdaluji
Tím víc cítím jeho šepot u krku.
Následuje mě pomalu každým krokem,
Avšak jeho hlas se neustále stává hlasitějším.

„Ani včera, ani zítra tu nebudeš!“
Jeho slova mě pomalu svlékají,
Vstřebávají se mi do celého těla,
Dostávají se mi do plic.

Snažím se uniknout jeho doteku,
Ale stává se vším okolo mne
Vítř a listí opakují jeho šepoty.
S každým nádechem vnímám jejich hořkou
chuť.

Beze síly se konečně zastavím
a nechávám svou duši i tělo ponořit se do jeho
objetí.

Cítím, jak se pomalu stává součástí mě
a už mě nikdy neopustí.

„Ani včera, ani zítra...“

Kateřina Stárková

Lenka Duongová